

късно... Ние мислѣхме, че хлѣбътъ са вече пече... Боже, защо тато не иде, какво той прави тамъ въ воденицата? И сичките дѣца заплачатъ заедно, плаче и Дона.

Азъ не можѣхъ да гледамъ хладнокрѣвно на тия нещастни хорица; тие ми разровваха сичката душа, тие ми нараняваха сърцето. Ние ако и да бѣхме така също ограбени и погорени отъ кърджелиете и делибашете, то пакъ имъ помагахме съ това, щото бѣше останало въ къщата ни; но нѣкогашъ имъ давахме и послѣдниятъ си залагъ. А богатите? — помагаха ли имъ богатите? Ако сичкиятъ нашъ градецъ и да бѣше изгорѣлъ отъ кърджелиете и ако въ онова време и да нѣмаше у насъ богати хора; но пакъ имаше такива, които можѣха да помагатъ баремъ по малко. Но нашите богати бѣлгаре и въ онова време бѣха такива, каквито сѣ и днесъ. Тие, знаете ли, нѣматъ нито време да помислятъ за сиромасите. И паистина, тие нѣматъ